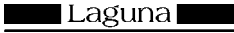

Kresni me

Viržini Depent

Preveo s francuskog:
Vladimir D. Janković

Laguna

Naslov originala

Virginie Despentes

BAISE-MOI

Copyright © Éditions Grasset & Fasquelle, 1999

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kresni me

DEO PRVI

I zato što si mlak, ni topao ni hladan, ima da te isporučam.

FJODOR MIHAILOVIČ D.

Majka mi reče da za ljubav sam stvorena ja

I sad za seks samo znam, mada ne baš svaki dan.

PRLJAVI DEF.

Prvo poglavlje

Dok u suknji sedi ispred ekrana, Nadin pritiska dugme „brzo premotavanje“, da preskoči špicu. Stari je model videa, nema daljinski.

Na ekranu, bujna plavuša vezana je za točak, glavom nadole. Zajapureno lice u gro planu; obilato se znoji pod nanosom šminke. Tip s naočarima energično je pumpa drškom biča. Timari je kô zadriglu pohotnu kučku, ona samo kevcé.

Svi glumci u filmu imaju face kô ovi naši prodavci iz komšiluka. Zbuni se čovek gledajući te nemačke filmove.

Čuje se ženska rika iz ofa: „A sad, droljo, ispišaj sve što imaš.“ Mokraća pršti, vatromet, veselje. Glas iz ofa nalaže muškarcu da se slobodno napoji, i ovaj se požudno baca na mlaz. Nekoliko puta unezvereno pogleda u kameru, pa se, u zanosu, nauživa u pišački.

Sledeća scena: ista cura na sve četiri, brižljivo razmakla izdašne bele guzove. Tip koji liči na onog prvog ćutke je trpa otpozadi.

Plavuša se prenemaže kô mlada početnica. Oblaporno se oblizuje, mršti nos, dahće umiljato. Naslage celulita drhture podno guzova. Zabalavila je malo, curi joj s brade, i jasno joj se razaznaju bubuljice ispod šminke. Ponaša se k'o curetak, a telo joj odrtavelo, matoro.

Kako bi buljom mešala što je uverljivije moguće, riba 'ladno zaboravlja trbuh, masnice, gadnu njušku. Težak posao,

sestro. Nadin pali pljugu ne spuštajući pogled s ekrana. Pod snažnim je utiskom.

Nova scenografija, sad je neka crnkinja u kadru, utegnuta, u crvenoj kožnoj haljini, ušla u prolaz između zgrada. Ispreči se tip, kapuljaču prebacio preko glave, i brzo je lisicama vezuje za gelender na stepeništu. A onda je ščepa za kosu i natera je da mu dudla.

Čuju se ulazna vrata, i Nadin promrmlja za sebe nešto u stilu „glupača baš morala da dođe na njupu“. Baš u tom trenutku, tip iz filma kaže: „Videćeš, zavolećeš ti moju kitu, sve ih vi na kraju zavolite.“

Severin nije ni skinula žaket, a već se dere:

„Još gledaš te svinjarije.“

Nadin odgovara ne okrenuvši se:

„Stižeš u pravi čas. Početak ti se ne bi svideo, ali ova crnkinja će čak i tebi da se dopadne.“

„Da si smesta ugasila to, znaš vrlo dobro da se gnušam tih stvari.“

„Ma, lisice uvek odrade pos'o, obožavam ih.“

„Gasi taj te-ve. Odmah.“

Istu muku čovek muči s insektima kad se naviknu na insekticid: uvek moraš nešto da inoviraš da bi ih likvidirao.

Kad je Severin prvi put našla porno kasetu koja se vukla po stolu u dnevnoj sobi, bila je toliko šokirana da se nije ni pobunila. Otada je, međutim, osetno oguglala, pa je svaki put sve teže neutralisati je.

Nadin pak u tome vidi pravu terapiju. Što više gleda, sve je opuštenija.

U međuvremenu, crnkinji se falus onog tipa osladio. Hala-pljivo ga guta, vidi se kako jezik radi. On joj na kraju svrši po faci, a ona ga preklinje da je uzme zguza.

Severin seda pored Nadin, uredno izbegavajući da pogleda u ekran, pa počne nesnosno da pišti:

„Stvarno si bolesna, na kraju ćeš i mene zaraziti.“

Nadin je pita:

„A je l' bi mogla ti, ako ne smeta, da odeš malo do kujne? Ja bih radije da masturbiram ispred te-vea, guši me što uvek moram da odem u sobu. Ono, mogla bi i da ostaneš, ako hoćeš.“

Ova se ukipila. Pokušava da shvati šta se događa, da nađe prave reči. Nije joj lako.

Uživajući što je vidi tako preneraženu, Nadin gasi video: „Šalila sam se.“

S приметnim olakšanjem, Severin se duri, ne baš uverena, pa udari u priču. Priča neke gluposti s posla, pa ode do kupatila da se pogleda u ogledalo. S ratničkom pozornošću pregleda celo telo, odlučna da se suzdrži od mesa, jer leto je, trebalo bi da pripazi na ishranu. Dernja se odonud:

„I, niko me nije tražio?“

Loži se da će se dečko koji ju je prošle nedelje zaskočio odnekud pojaviti. Ali taj dečko uopšte nije izgledao glupo, i malo je verovatno da će to učiniti.

Severin svaki dan postavlja isto pitanje. I svaki dan završi s jarnosnom jadikovkom:

„Nikad ne bih rekla da je takav. Super smo razgovarali, ne razumem zbog čega se ne javlja. Odvratno! Zar tako da me iskoristi.“

Da je iskoristi. Kao da je njena pička toliko fina pa neće da se ovaj ako joj neko zavuče kitu.

Kad ona govori o seksu čuju se ovakve i slične budalaštine, a sve sa zbunjujuće raskošnim opisima, komplikovanim rečnikom i svom silom neslućenih protivurečnosti. U ovom času, poneta žarom ponavlja da „ona nije takva devojka“. Po

Severin, etiketa „takva devojka“ može se nalepiti ni manje ni više nego na ono najgore u ljudskom rodu. Konkretno u tom trenutku, neko bi trebalo da je primiri: ona je glupača, obesna do bola, odvratni egoista i svaki njen komentar otrcan je da se čoveku zgadi. Ali nije laka devojka. Posledično, vrlo retko se ziguje, premda bi joj trebalo više.

Nadin je posmatra iskosa, pomirivši se s ulogom poverljive drugarice. Pa joj predlaže:

„Sledeći put pripremi unapred ugovor. Da se tip obaveže da će se sutradan pojaviti ili da će te pozvati u roku od nedelju dana. Ako neće da potpiše, ti nemoj da mu daš.“

Potrebno je Severin malo više vremena da ukapira treba li ovo da shvati kao napad, kao šalu ili kao pravni savet. Najzad preseče, pa se delikatno zakikoće. Fino rečeno, ali ima tu neke užasavajuće vulgarnosti. Tera ona dalje, nemilosrdno:

„Nije mi jasno, jer on nije od onih tipova što će zaskočiti svaku devojku, inače ne bih pristala prve večeri. Zaista se nešto dogodilo između nas. U stvari, meni se čini da se on mene uplašio, verovala ili ne: momci se uvek plaše devojaka koje su jake ličnosti.“

S velikim zadovoljstvom načinje temu „jake ličnosti“. Isto tako lako prizvaće i svoju živu inteligenciju i široku kulturu. Enigma je to kako taj mentalni sklop funkcioniše; Bog sveti zna šta li je ona sve sebi utuвила u glavu.

Istina je da vodi računa šta govori. Kiti priču raznim nastranostima koje duguje miljeu u kojem se kreće. Jednako dobro se snađe kad treba sastaviti seriju opaski u vezi s kulturom, koje odabira kao odevne predmete, u zavisnosti od vremenskih prilika, ispoljavajući pri tom svojevrsan talenat da se poistoveti sa bližnjima.

Svoju ličnost ona, dakle, obrađuje kao što obrađuje dlačice kad se depilira pre nego što će obući kupaći kostim, jer

zna da moraš igrati na svim frontovima da bi zavela momka. Konačan cilj je da se postane nečija žena, a ona, uza sve muke koje sebi tovari na leđa, namerava da nađe neku dobru partiju.

Služeći se muškom intuicijom, momci se drže podalje od bonsajja.* Na kraju će ona ipak vezati nekoga uza se. A onda će on morati povazdan da joj udovoljava.

Nadin se proteže, iskreno saoseća s tim jadničkom koji će na nju da padne. Ustaje i odlazi po pivo. Severin je prati do kuhinje i nikako da zaveže. Priča na kraju o nekoj geačini kom ni imena ne može da se seti, setiće se valjda sutra. A onda se sa žarom baca na najnovije tračeve.

Oslonjena o frižider, Nadin je gleda kako žvaće salatu.

Njih dve stanuju zajedno iz čisto praktičnih razloga. Malo po malo, njihova je kohabitacija poprimila patološke odlike, ali ni jedna ni druga nemaju sredstava da stanuju same. Bilo kako bilo, Nadin ne može sama da plati režije, pošto i nema primanja. A Severin je izdržava bolje nego što bi se na prvi pogled reklo. U suštini mazohista, ona, izgleda, uživa kad je gaze. Perverzna za svoju dušu.

Nadin dokusuri pivo, pa počne da pretura po pepeljari ne bi li našla pikavac koji bi mogao da se iskoristi, jer je mrzi da siđe do kioska i kupi cigarete. Nailazi na dopola popušen i ugašen džoint. Dosta je ostalo, može čovek da se uduva, i to saznanje vraća joj dobro raspoloženje.

Strpljivo čeka da Severin ode na posao, učtivo joj poželi lep dan. A onda pretura po sobi; zna da je negde sakrila viski. Puni sebi veliku čašu pa se smesti ispred televizora.

* Japansko patuljasto drvo koje raste u saksiji, a dobija se urednim podrezivanjem grančica i stabaočeta. Metafora zahtevne a pasivne osobe. (Prim. prev.)

Pali džokavac, zadržava dim u plućima što duže može. Isključuje ton na te-veu i pušta traku bez zvuka.

I'm tired of always doing as I'm told, your shit is starting to grow really old, I'm sick of dealing with all your crap, you pushed me too hard, now watch me snap.*

Daljina je deli od najednom umirenog sveta, ništa je ne sekira, sve joj je zabavno. S radošću prepoznaje simptome teške uduvanosti.

Razbaškari se u fotelji, otarasi se pantalona pa dlanom prelazi preko gaćica. Posmatra ruku kako se u pravilnim krugovima kreće između butina, ubrzava pokrete i seže do međunožja.

Ponovo pogleda u ekran, taman da vidi devojkicu presamićenu preko gelendera kako klata glavom desno-levo, dok joj se bulja talasa, spremna da proguta mladićev ud.

There's an emotion in me, there's an emotion in me. Emotion n° 13 blows my mind away, it blows me away.**

* Muka mi je više slepo da te slušam/ sva ta tvoja sranja ne želim da kušam/ kao da sam govno, u trenu me drukneš/ a sad gledaj malo kako je kad pukneš – (Prepev s engleskog V.D.J.)

** Osećanje me progoni neko, osećanje me progoni sad. Osećanje br. 13 raznosi mi mozak, raznosi me svu. (eng.)

Drugo poglavlje

„Ne možemo tek tako da sedimo skrštenih ruku.“

Dete žučno protestuje. Duboko je ožalošćeno i šokirano što se Mani tako lako miri sa sudbinom. Pa nastavlja istim prekornim tonom:

„To ti je bio jedan od najboljih drugova, a sad je mrtav, ubili ga. A ti tu sediš skrštenih ruku.“

Do tada je dete govorilo obazrivo, u opštim crtama, o policijskom nasilju, o nepravdi, o rasizmu i o tome kako bi mladi morali da uzvrate, da se organizuju. Ovo je prvi put da je tako otvoreno poziva da mu se pridruži u gnevu.

Vidno uzbuđen, dečak priziva pobunu koju bi ovaj izgred morao da podstakne. Kao što drugi pričaju o boksu, seksu ili koridi. Pojedine ključne reči bude u njemu privid muževne snage kojom će se suprotstaviti organima reda, prevrtati automobile rame uz rame sa časnim, odlučnim drugovima. I te ga slike uzbuđuju. Plemenit je, junačan.

Mani nema dušu jedne heroine. Navikla je da vodi bezbojan život, pun govana, i da drži jezik za zubima.

Ničega velikog u njoj nema. Ničeg, sem te neutoljive žeđi. Daj brlje, daj piva, daj viskija, šta bilo – samo da se žeđ ugasi. Zalije ona malo i kad je u apatiji, u bedaku. Ne gadi se ni povračke. Ona je u nekoj relativnoj osmozi sa celim svetom, i manje-više svaki dan nađe nešto za piće i nekog dečka da joj ga uvali.

Dete nije ni svesno koliko je revolucija daleko od njene nezainteresovane bulje. Da bi se neko ushitio kao taj dečak, potrebno je osećanje uzvišenosti i samopoštovanja, što Mani nedostaje.

Ona pretura po fioci, traži lak za nokte. Odsečno prekida malog:

„Šta je, došo si kod mene kući da mi sereš? A koji si mi pa ti da mi soliš pamet? I otkud si tako siguran da je baš ubijen?“

„Svi znaju da je ubijen, i ti čak kažeš da je...“

„Ja govorim šta hoću i pijem dovoljno da niko ne obraća pažnju na ono što govorim. Sem toga, rekla sam i to da bi na njega ličilo da se obesi, a ti si to onda preveo kao da su ga panduri ostavili da se suši. I, ne bih ti savetovala da moje budalaštine brkaš sa svojim.“

Pronašla je lak i sad ga drži u pesnici, mašući njome detetu pred nosom. Mali obazrivo uzmiče, promrmlja nešto što liči na izvinjenje, kao, nije hteo da je povredi. Delom zato što nije zloban, delom zato što se pribojava da bi ona bila u stanju da mu razbije glavu. Ona očito ne vlada sobom, i neće čekati politički podoban trenutak pa da ga žvajzne.

Sva sreća te se dete povlači, jer ona bi, stvarno, svaki čas mogla da ga tresne.

Zna, inače, i Mani da se Kamel sigurno nije sâm obesio. Previše je ponosan bio da bi tako nešto učinio. Pa čak ako i nije umeo da živi, pronalazio bi u životu dovoljno zadovoljstva da ga još malo produži. Povrh svega, ne bi se nikad Kamel ubio a da sa sobom ne povuče bar petoro-šestoro svojih savremenika. Dovoljno ga je dobro poznavala da u to bude duboko ubeđena. Njih dvoje su se prilično dobro razumeli, stalno su se nešto vukli zajedno i imali iste recepte za dobro zezanje.

Njegov leš je pronađen sinoć, obešen u nekom hodniku. Poslednji su ga živog videli upravo panduri koji su ga pratili na uslovnoj. Niko nikada neće saznati šta se zaista odigralo. A ovo dete ima pravo, teško je i njoj da se pomiri s tim a da ništa ne uradi. Ipak će morati nešto da preduzme.

Ne dopadaju joj se lukavstva kojima mali pribegava ne bi li je zarazio svojim gnevom, kao ni to što dečak prisvaja tu smrt ne bi li poslušila njegovim sopstvenim ubeđenjima. On kao da oseća da mu ta lešina pripada, da na nju ima pravo, bio taj slučaj politički ili ne. I otvoreno je prezire zbog kuka-vičluka. Mani smatra da su malog previše ljuljuškali u svili i kadifi da bi sebi mogao da dozvoli takav prezir, a tu bi već i ona mogla da ga dovede u red.

Postara se da otvori pivo pre nego što će početi da maže nokte. Zna iz iskustva da uvek ožedni pre nego što se nokti osuše. Okleva, pa ponudi malog zabalavljenom flašom, tek da mu stavi do znanja da joj je dosta. Još malo pa će biti previše smorena da bi je ta priča na ma koji način doticala. Uvek na kraju dođe do zaključka da postoji, naprosto, deo stanovništva koji biva žrtvovan; na žalost po nju, i ona se našla u toj gomili.

Koliko po noktima, toliko laka namaže i po koži, jer ruka joj uvek pomalo drhti. Tako posle oboji tipovima kite dok im drka...

Dete je prezrivo posmatra. Lak za nokte i takve stvari mali smatra neumesnim. To je obeležje popuštanja pod mačističkim pritiskom. Ali, budući da Mani pripada kategoriji potlačenih kojima nedostaje obrazovanja, nije ona ni dužna da ispoljava etičku korektnost. I mali joj to ne uzima za zlo, prosto je sažaljeva.

Ona glasno duva u levu šaku pre nego što će preći na desnu. Dete ju je podsetilo na priču o devici zalutaloj u kupaonicu

muškog zatvora. Svet u kojem se obrelo vređa ga svojom raspomamljenom putenošću. Mali se plaši svega što ga okružuje, a đavo pribegava svim mogućim porocima ne bi li naružio njegovu čistotu.

Neko zvoni na vrata. Mani zamoli malog da otvori, mlatarajući pri tom rukama da se nokti brže osuše. Ulazi Raduan.

On poznaje dete iz viđenja, jer žive u istoj četvrti, ali mu je nelagodno što ga vidi kod Mani pošto nikada ni jednu jedinu reč nisu razmenili. Levičari Arape smatraju reakcionarnim budalama koje lako potpadaju pod uticaj religije. Mudže* pak smatraju levičare pijanim klošarima i, u najvećem broju, homoseksualcima.

Raduan naposletku konstatuje da je malog pozvala da bi je karao. To ga od nje ne bi začudilo. Potajno dajući Mani raskalašne znake, pita da im slučajno ne smeta. A toliko je to potajno da mali pocrveni kao bulka i počne da se vrpolti u stolici. Seks je i dalje tema s kojom nema šale.

Mani se glupavo kezi pre nego što će odgovoriti Raduanu: „Naravno da ne, ne smetaš. Naletela sam na njega u prodavnici, pa navratio da mi ispriča za Kamela. Jeo si? Ostalo je pašte u frižideru.“

Raduan se sam služi, kao kod svoje kuće, jer zaista je toliko često u ovom stanu da se i oseća kao svoj na svome. Mali ponovo nešto priča, oduševljen što je stekao novog sagovornika.

Ponavlja ono što je već bio izdeklamovao, i to sa zabrinjavajućom mirnoćom. Deda mu je bio misionar, pa bi i on sad da ekipu iz kvarta privoli svom načinu mišljenja. Želi im samo dobro, voleo bi da ih prosvetli.

* Kolokvijalan izraz za pripadnike muhamedanske vere (fra. *Rebeux*). (Prim. prev.)

Dete nije naročito promućurno, ali ipak ubrzo uviđa da je Raduan još manje prijemčiv za njegovu priču nego Mani. Duboko povređen, mali ustaje da krene.

Mani mu blagim glasom kaže da će se ponovo videti. Ono najgore kod budala upravo je to što budala nikad nije obavezno antipatična, kako to biva u filmovima. U stvarnom životu, uvek kod budale ima nečeg toplog, prijatnog.

Sem toga, dete je u suštini u pravu. Jedino su panduri bez izuzetka odvratni u stvarnom životu.

Ona nanosi drugi sloj laka, ne sačekavši da se prvi osuši. Ko će sad da čeka. Raduan ponosno vadi ciglicu haša.

„Imaš rizle?“

„U kutiji iza tebe. I ti si produvao?“

„A što, je l' ne mogu? Ovo je za tebe, poklon od kralja Raduana.“

„Tako znači, i on post'o diler k'o njegov stariji brat? Čmarčina Raduan?“

„Ne brini ti... Imam svoj biznis, sve je pod kontrolom.“

„Ne brinem. Zato si se uparadio k'o neki džiber? K'o da te sponzorišu svi džiberski kreatori planete. Svi živi u kvartu pričaju o tvom biznisu, tol'ko si glup da nećeš ni dočekati da te skleptaju panduri, pre će te skenjati likovi iz kvarta...“

„Ne brini ti ništa, kad ti kažem, nemaš pojma. Imaj poverenja i probaj haš kralja Raduana, najbolji je u zemlji, i ja ti ga poklanjam.“

Brižljivo lepi dva lista. Pošto sâm ne duva, nije navikao da rola džoint, pa čini to obazrivo. A onda jezikom obliže ceo džoint i pripali ga, kao što je video da veterani rade. Sav blista, jer sad je lepo obučen i u mogućnosti je da nešto pokloni Mani.

Ona baš i ne blista toliko jer je čula mnogo štošta ružnog o njemu. O frkama u koje je uvaljivao ljude koji izbegavaju

frku. I sada ne zna šta bi mu rekla da ga urazumi. Nije znala šta da mu kaže ni kad je počeo da diluje. Ništa zanimljivo nije mogla da mu ponudi kako bi ga zadržala na pravom putu.

Pa mu sad ponavlja:

„Vodi računa o sebi, posluži se malo tom glavom.“

A onda mu dozvoli da promeni temu.

Treće poglavlje

„Nisi skoro video Fransisa?“

„Nisam poslednjih dana...“

„Već neko vreme ništa novo od njega. Hoćeš da mi sipaš veliku kriglu?“

I usred bela dana mračno je u ovom baru. Duž šanka kome nema kraja gluvari horda redovnih gostiju, sve čudni likovi. Kaleidoskop životnih priča, veštačka svetla, bruj razgovora, blejanje. Ljudi se primiču jedni drugima, združe se da popiju zajedno, pomognu jedni drugima da ubiju vreme dok se toliko ne razbiju da mogu da podnesu povratak kućama.

Nadin je još u punom spidu od duvke, otud primeti i oseti i najmanju sitnicu. Pivo je hladno, i ona isprazni kriglu iz dva gutljaja.

Nekoliko studenata međusobno se propituju na stolu kod ulaza. Raširili sveske po stolu pa jednoličnim glasovima ponavljaju formule ne bi li ih popamtili.

Na drugom kraju šanka neki dečko razgovara s konobarom, sve vreme diskretno pogledajući ka ulazu, da slučajno neka devojka ne prođe a da je on ne vidi. Zamišlja ih u raznim pozama i, ne prekidajući razgovor, uživa u novom uzbuđenju. Um mu je naštelovan da mozga o seksu, kao što su pluća naštelovana za disanje. Ovamo dolazi redovno, i Nadin ne pada na pamet da se zamara posmatrajući ga. Može li čovek da se smori od amoralnosti?

U jednom udubljenju u zidu sale, mlad dečko sedi na visokoj stolici i igra elektronsku igricu. Devojka stoji kraj njega i gleda kako oblici raznih boja klize niz ekran i sklapaju se na dnu. Jedva da ju je pozdravio, potpuno je usredsređen na partiju. Ona, ipak, pokušava da mu se obrati:

„Maločas sam se, znaš, videla sa socijalnom radnicom. I rekla mi je da bi trebalo do nje da navratiš.“

„Daj, batali me, već sam ti rekao da nemam pravo ni na kakav dodatak.“

Odgovorio joj je osorno, ali ne i grubo. Njemu je samo do toga da ga pusti na miru. Posle kratkog predaha, ona će ponovo, uporno ali unapred se izvinjavajući:

„Stigla ti neka pošta, hoćeš da ti je donesem?“

On kao da je nije ni čuo. Ona istrajava, što milozvučnije može, jer zna da mu ide na živce kad ga neko ometa dok igra, ali jače je to od nje:

„Već pet dana nisi spavao kod kuće. Ako ne želiš više da živimo zajedno, samo reci.“

Daje sve od sebe kako se u njenom glasu ne bi osetili ni prekora ni tuga, jer zna da njemu prekora i tuga idu na živce. On glasno uzdahne da bi joj jasno stavio do znanja da ga gnjavi:

„Zaglavio sam uveče, ne znači to da hoću da se selim. Daj, batali me malo, majku mu.“

Devojka nije ni najmanje umirena ovakvim odgovorom. Snuždila se, ali se ne buni. Gleda u ekran, oblici raznih boja padaju sve brže. Mladićeve ruke zverskom brzinom vršljaju po komandama.

Najzad, mašina objavljuje da je *game over**; devojčino lice se razvedri:

* Igra završena (eng.) – (Prim. prev.)

„Dođi, hoću da ti platim turu, dugo nismo seli da razgovaramo.“

Dala je sve od sebe kako bi u njenom glasu entuzijazam prevladao nad molećivim tonom, jer zna da on entuzijazam poštuje a da mu molbe idu na živce. On pita:

„Imaš deset frandži?“

„Imam, i zovem piće, rekoh ti. Gde ćemo da sednemo?“

„Daj lovu da odigram još jednu partiju.“

On pruža ruku, ona se ne usuđuje da mu se usprotivi, vadi novčić iz džepa. On ga ubacuje u mašinu pa kaže:

„Nećeš valjda celu partiju da džedžiš tu, dekoncentrišeš me. Razgovaraćemo večeras, ako hoćeš.“

„Vratićeš se kasno?“

„Pa otkud znam, jebote, ostavi me na miru.“

Zna ona da će on večeras, ako se uopšte vrati kući, verovatno biti toliko razglavljen da neće biti u stanju da razgovara. U najboljem slučaju, spopašće je da joj ga uštekuje.

Ona seda sama za sto, poruči kafu. Ni traga od besa nema u njenim očima, tek se velika zabrinutost očitava u njima. Nadin zna da će devojka ostati do fajronta i da će, u više navrata tokom večeri, nevesto pokušavati da mu privuče pažnju.

Kad se uzme u obzir nivo one brinete za kojom se on stalno okreće, i njoj je u interesu da podigne prag izdržljivosti, jer što ređe bude sa njom, to će se bolje ponašati kad su zajedno.

Ali ona će čekati koliko bude moralo da se čeka i podneti sve što se podneti mora. Biće strpljiva i daće sve od sebe da mu ne ide na živce, pa kad se vrati, vratio se.

Neki tip ustaje od stola i kreće prema šanku povodeći se. Prilično je rano da bi čovek bio u takvom stanju. Tip pokušava da izboksuje veresiju kod šankera, bacaka se nešto.